

relse de samme regler, som vi nu foreslår gennemført ved lov, og dem gennemførte man ved en bekendtgørelse med 4 års frist uden erstatning i den mellemliggende periode – uden erstatning!

Først da dambrugserhvervet anlagde sag og påstod, at der ikke var den tilstrækkelige hjemmel, trak man følehornene til sig. Det vil altså sige, at da Venstre, De Konservative og De Radikale havde ansvaret for dette område, gik man efter de samme regler ved en bekendtgørelse, ikke ved en lov, men ved en bekendtgørelse med en kort overgangsperiode uden erstatning.

Da det så viste sig, at der ikke var den tilstrækkelige hjemmel, indgik den daværende regering en frivillig aftale med dambrugserhvervet. Efter denne aftale skulle man sikre det samme, som der her er lagt op til ved lovforslaget – igen uden længere overgangsordning og uden erstatning. Det viste sig imidlertid desværre i praksis, at denne aftale ikke lod sig realisere. Det er der mange gode grunde til, og jeg tror ikke, man skal skyde på nogen af parterne i den forbindelse. Det er nok ikke et spørgsmål, der kan løses med en aftale.

Nu kommer så regeringens forslag, som betyder – som hr. Aage Brusgaard også meget rigtigt har forstået – at der ikke uden erstatning kan stilles krav til dambrugerne førend om 10 år. Det vil sige, at de får en 10 års overgangsperiode, hvor man fuldt ud respekterer de vandindvindingsrettigheder, som de hidtil har haft, men som gør det muligt for amterne i den mellemliggende periode at tage hensyn til naturen og nå målet, men mod fuld erstatning dér, hvor der foreligger noget, der kan sidestilles med et ekspropriativt indgreb – altså i alle henseender en bedre behandling af erhvervet, end det har fået tidligere.

Jeg håber imidlertid, at det forslag, som vi nu har fremsat, og som det er helt afgørende for regeringen at få igennem – for os er det det naturbeskyttende sigte, der er det afgørende – kan gennemføres på en måde, der giver en tilstrækkelig frist til at udvikle nye teknologier, nye måder at gøre disse ting på.

Det blev nævnt før af en af ordførerne, at man skal sikre, at vandet er lige så rent, når det kommer ud af dambruget, som da det kom ind. Man kan også sige, at en anden målsætning er at sikre, at vandforbruget i dambrugene ved hjælp af moderne recirkulationsteknikker osv. bliver væsentlig mindre.

Vi skal samarbejde om det, og der er jo heldigvis i vores moderne miljølovgivning mulighed for gennem støtteordninger i forbindelse med renere teknologi osv. at bidrage til at få problemet løst, og selv om der var forskellige kritiske bemærkninger, ser jeg frem til et meget konstruktivt samarbejde. Vi er nødt til at finde en løsning på dette problem, og jeg fornemmer, at vi ikke ligger så langt fra hinanden. Så kan man diskutere, om vi skal gøre det på den ene måde eller den anden måde, men jeg er overbevist om, at vi når frem til et resultat.

Jeg synes, vi skal lytte til alle. Vi skal lytte til erhvervet, vi skal lytte til de biologer, der arbejder med dette, vi skal lytte til naturorganisationerne, vi skal lytte til de kommunale myndigheder, og vi skal lytte til sportsfiskerne. Men først og fremmest skal vi lytte til os selv, til vores egen samvittighed. Vi kan altså ikke, bare fordi der er et erhverv med økonomiske interesser, som vi alle sammen vedkender os, og som jeg meget gerne respekterer, bare lade den skamplet ligge – og jeg siger med vilje »skamplet« – som 4.000 km tørre åstrækninger hvert år er udtryk for.

Dette problem skal løses nu, og regeringen indbyder til et bredt samarbejde og er parat til at lytte til de synspunkter, der måtte blive fremført undervejs.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Vi er helt enige i, at dette problem skal løses – helt enige – og vi er også enige i problemets omfang.

Det, vi ikke kan forstå, er, at man formulerer sig omvendt. Det, vi foreslår, er, at man formulerer sig sådan, at det, der er det centrale i dette her, er, at loven skal sige, at der til enhver tid mindst skal være så meget vand i vandløbet, at det svarer til 50 pct. af laveste minimumsvandføring, dvs. laveste sommervandføring.

Det, man gør her, er, at man vender det om og siger, at der aldrig må bruges mere vand end dét, undtagen når man har fået beføjelse til det af amtsrådet eller lignende. Dér synes vi, at det er mere rimeligt at gå den anden vej rundt, for målet er jo, at der aldrig må være under halvdele af vandet i vandløbene. Så tror jeg man kan gennemføre lovforslaget meget hurtigere og få det effektivt igennem, for så falder alle argumenterne imod det bort. Kernen i det er jo, at man altid skal sikre, at der er et minimum af vand i vandløbene. Det, jeg mener, er, at hvis man fastholder den anden argumentation, kan